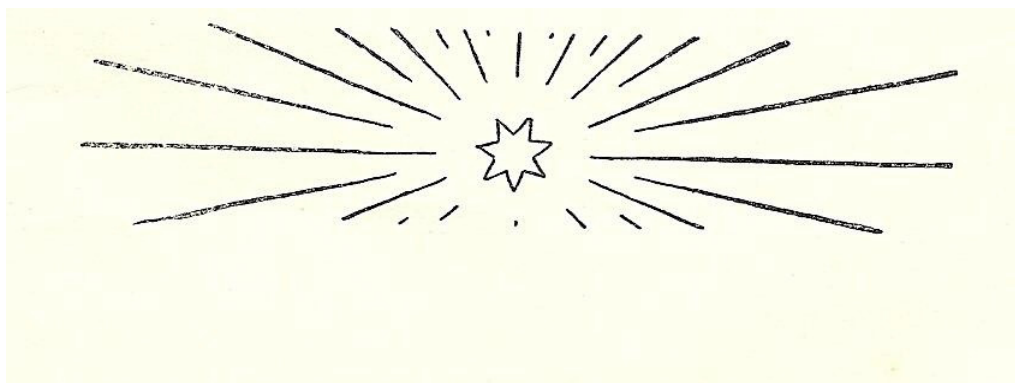

Fra Juleneget 1927.

Vækkelsestider i Vorgod 1905-06.

Efter menigmands erindringer

Uddrag

Saadan skete det.

Med Tak og underlige Følelser tænker vi fra Vækkelsens Tider paa Guds særlige Barmhertighed mod os i Vorgod. Gud kom os saa nær, og Guds Folk søgte os op. Holdt de Møde, blev vi indbudt; kom vi, blev vi saa venligt modtagne og de læste for os af Rosenius Hemmeligheder eller "*en Kapitel*" af Bibelen. Ingen personlig Bebrejdelse eller Dom. Guds Ord dømte selv.

Baade min Kone og jeg var bange for personlige Samtaler med dem, og var dog enige om at søge Forandring - men hvor? I Luthersk Mission ikke, for der var saa mange Ting, vi ikke maatte om Søndagen. Jeg havde nemlig en Bigaard, som skulde passes, og saa var jeg Søndagsjæger. Vi havde en Skomager i Nabolaget, som engang lovede mig nogle Læderstumper. Jeg kom en Søndagmorgen og skulde hente dem, men fik et bestemt Afslag. "*Det er jo Søndag*", bemærkede Skomageren stille, "*og jeg er bange for, at du vil arbejde med det i Dag; du maa vente til i Morgen.*" Og derfor kunde jeg ikke rigtig lide Luthersk Mission.

Saa kom 1906 Møderne. Vi fik Indbydelse og bestemte os til at overvære et af de første. Det var Kr. Westergaard, der talte. Min Kone blev saa grebet, at hun vilde af Sted igen næste Aften. "*Men naar Prædikenen har sluttet, saa gaar vi, for Bønnemødet vil jeg ikke til,*" sagde jeg. - Naa, vi var til Møde igen i Vorgod - vi boede nemlig paa Barde Hede - jeg cyklede, og min Kone, Maren, kørte med en Nabo, som var blevet omvendt Aaret før, og som faldt rigtig i Traad med Skomageren. Det forunderlige sker, Maren finder Fred og kommer til Tro paa, at Synden var betalt. Glæden lyste hende af Øjnene, jeg kunde ikke forstaa det, men det var Kendsgerninger.

Det blev sent, før vi kom hjem, og jeg var træt af det hele.

Jeg gik straks i Seng. Da Maren var færdig med Malkningen, kom hun ind i vort Kammer, lukkede Døren, faldt paa Knæ, og jeg blev Vidne til en Hjertebøn, som glemte alt om sig og strømmede over af Tak og Pris til Faderen, som er i Løndom. Det var Bøn for mig og Børnene og for dem, som ikke kendte den Fred, hun nu havde. Jeg blev vred og tænkte: *"Kan hun ikke se, at jeg er herinde"*, og jeg mente ikke, der kunde være to, naar man skulde bede i Løndom, og saa forbød jeg hende at knæle ned og bede, efter at jeg var gaaet i Seng, men hendes Fader skulde snart betale aabenbare –

Jeg troede nu, jeg selv kunde aflægge Synden og begyndte med mine Skødesynder. Da jeg kom til at granske i dem, troede jeg nemlig det var dem, der stod mellem Gud og mig. Jeg bad, gjorde Løfter, og alt var lige mørkt. Saa en Aften kom en nysomvendt Gaardmand ind, og da vi havde snakket lidt, trak han en skrevet Sang op af Lommen og sang den. Den Stund vil jeg evigt mindes, særlig sidste Vers:

*Der ser jeg i en Afgrund ned
af idel Guds Barmhjertighed.*

Da han var gaaet, maatte jeg ud i Laden, hvor jeg havde en ensom Krog. Der havde jeg ofte tryglet Gud paa mine Knæ. Nu sagde jeg: *"Jeg slipper dig ikke, før du velsigner mig."*

Jeg var til Møde igen om Aftenen. Et Par af mine Ungdomskammerater var med. De var meget berørte af Guds Ord. Efter Mødet kom vi i en Samtale, der fik Betydning for 2 af os. Det var ved at lysne lidt for mig. Jeg tilbød da min før omtalte Nabo, at jeg vilde køre næste Aften og tage alle dem med, min Vogn kunde rumme. Den Aften gik jeg lidt trøstet i Seng. Midt om Natten vaagnede jeg, og da var det forunderlige sket, jeg var blevet Byrden kvit. Det var, som jeg var kommet i *"en"* anden Element. Luften var som ny, Himlen saa blank, straalende og nær, og det var, som kunde jeg høre en Stemme hviske: Fri, fri, fri - Jeg kaldte paa Maren, jeg kunde ikke være ene, jeg maatte snakke og takke; hun blev ikke saa lidt glad, da hun hørte, hvad jeg havde at fortælle. Vi istemte begge en Lovsang midt om Natten. Jeg havde nu ingen Sangtone, men Hjertet var fuldt af Tak og Pris, og saa fulgte Munden med.

Siden har jeg altid nynnet med, naar Guds Folk har sunget Lovsang. Jeg kunde næsten ikke vente, til Solen stod op, jeg maatte ud til min Brødre og Naboer; de skulde dele Glæden med mig og indbydes til Møde. Der var en af dem, som var i Bekymring. Ham gik jeg først til, og jeg syntes, det hele var saa nemt og ligetil at forklare, hvordan man kommer til Tro. *"Du skal bare stole paa, hvad der staar i Bibelen, saa kommer Freden,"* sagde jeg. *"Ja, det har jeg prøvet saa tit, men det er lige mørkt,"* og det kunde jeg da ikke forstaa. Og saadan gik det ogsaa de andre Naboer, de forstod mig slet ikke, skønt Glædestaarerne randt paa mine Kinder.

Jeg maatte ogsaa hen til Skomageren. Jeg traf ham hjemme, og Gaardmanden, som sang om Barmhjertigheds Afgrund, var der ogsaa. De tog imod mig med Smil. Der fandt jeg Forstaaelse. *"Gud kan gøre store Ting, naar vi har Tillid til ham,"* sagde Skomageren stille, *"vi maa ikke glemme at bede."*

Vi blev en stor Flok, som strømmede til Møderne, og ventede Mødernes Begyndelse med stor Længsel, og vi takkede og prisede Gud.

Det er den skønneste Vinter, jeg kan mindes. Vi glemte næsten alle Ting om os. Arbejde blev der ikke gjort mere af end, det allernødvendigste, skønt vi før knap kunde faa Tid at holde Søndag.

Jeg husker en Dag, vi var nogle samlede henne hos en Nabo, saa kom Skomageren, og han sagde: "Nu maa vi til at tage fat igen, for et Guds Barn maa vise *"en god Eksempel"* for andre, frem for alt ikke være doven."

Jeg hørte siden, at han havde bestemt sig til at besaa to Agre med Gulerødder, men paa Grund af Vækkelse, Møder og dagligt Overløb maatte han give Afkald paa den ene Ager til Brødres og Venners Fordel.

Nu er der gaaet en Snes Aar, og jeg kan virkelig endnu takke Gud for, at hans Naade imod mig ikke har været forgæves. Jeg har ofte været utro, i Liv og Bekendelse, saa utro, at jeg engang søgte hen i en mørk Krog for at sige Gud Tak for den Tid, som var gaaet, og saa opgive det, men han var trofast. Jeg saa, at Gud var allestedsnærværende, ogsaa i min mørke Krog og fik en saadan Vished og Tilgivelse, at jeg maatte synge:

*Op stemmer alle Folk paa Jord
med Frydetoner sammen:
Halleluja, vor Gud er stor,
og Himlen svarer Amen.*

Jens Klausen, Brejning.

